

[Boligministeren.]

som var min forgænger. Vi fik højesteretsdommen den 15. oktober 1975. Det synes jeg også lige det er værd at få klaret op.

Til hr. Gudme kunne jeg da godt stille spørgsmålet, hvordan forskellen mellem 1969- og 1970-holdningen hos de radikale er kommet. Jeg vil anbefale hr. Gudme at læse, hvad den tidligere boligordfører for det radikale parti, den tidligere formand for boligudvalget, fru Else-Merete Ross, har sagt i sine ordførertaler om ejerlejligheder fra dette tings talerstol. Det kunne hr. Gudme lære meget af. Så selv om vi i 1969, som hr. Gudme sagde det, gik med til loven med en knurren, så skyldtes denne knurren, at det var en forbedring i forhold til tidligere lov, men efter vor opfattelse ikke nogen tilstrækkelig god forbedring. Den fik vi altså senere.

Jeg har allerede omtalt striden om, hvorvidt dette er i overensstemmelse med boligforliget eller ej, og jeg har givet udtryk for, hvad jeg mener. Men jeg vil da også godt sige, at kan man få en ordening på dette spørgsmål, der betyder en bedre regulering af ejerlejlighedsloven, altså ikke en lempelse på afgørende punkter og måske heller ikke en direkte stramning af loven, men en bedre ordening, en mere regelret ordening, der måske kan afhjælpe nogle af de mangler og nogle af de uheldige ting, der er i loven, så er vi da fra regeringens side parat til at snakke om disse ting, men det må også være betingelsen herfor.

Jeg var lidt forbavset over hr. Gudmes forhåndskendskab til, hvad domstolene ville komme til af resultat. Jeg har altid fulgt det princip, at man tier, mens retten taler, og det troede jeg også advokater gjorde, selv om de var medlem af det høje ting.

Til hr. Ømann har jeg kun den ene bemærkning, at den nugældende ejerlejlighedslov giver mulighed for at opdele ejendomme i ejerlejligheder, når der er tale om fredede bygninger. Jeg er sikker på det, når det gælder A-fredede, jeg er ikke helt sikker, når det drejer sig om B-fredede bygninger, men det vil jeg svare på i udvalget.

Til sidst har jeg kun nogle bemærkninger til hr. Wilhjelm. For det første at denne nye lov om boligfællesskaber skulle vanskeliggøre oprettelse af nye andelsboligforeninger. Det er i hvert fald ikke det, der er meningen med dem; tværtom så er netop det, at vi

laver en lov om boligfællesskaber og ikke bare et ændringsforslag til ejerlejlighedsloven, et udtryk for, at vi ikke ønsker at generere, men tværtimod at fremme oprettelsen af private andelsboligforeninger.

Jeg går ud fra, at det er procentbegrænsningen, der har generet hr. Wilhjelm. Jeg kan sige, at denne bestemmelse er indsat, for at man ikke, som vi har set eksempler på, skal misbruge denne betegnelse „andelsboligforening“ ved, at ejeren sammen med et mindre antal af lejere opretter en andelsboligforening, som altså ikke er en andelsboligforening. Men også det er naturligvis til at snakke sig til rette om.

Hr. Wilhjelm efterlyste svar på et spørgsmål vedrørende tinglysningskontorerne og løbende oversigter. Jeg kan sige, vi har i boligministeriet fået spørgsmålet fra folketingets boligudvalg den 21. oktober, vi har skrevet til tinglysningskontorerne den 22. oktober 1975, og vi har på nuværende tidspunkt fået ét svar, men så snart der er et materiale til rådighed, vil vi naturligvis bringe det til boligudvalget.

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg først sige til boligministeren, at jeg ser aldeles ikke uforstående på problemet, men jeg tror ikke, der er et problem, hvis vi indretter ejerlejlighedsloven på en rimelig måde. Det er forskellen. Og hvis boligministeren undrer sig over, at jeg ikke er enig med ham, så kan jeg da sige, at det undrer ikke mig, og jeg er meget glad for det, for ellers ville jeg nok være begyndt at tage min boligpolitiske mening op til revision.

Jeg er ked af, hr. boligminister, at jeg tog fejl med et år, men på et halvt år kunne man også have fabrikeret noget bedre end det her.

Der er mange her, der har diskuteret, hvordan man, hvis boligministeren skulle få held til at få sit lovforslag om boligfællesskaberne igennem, skulle sikre de anpartslejligheder, der allerede er udstykket. Den enkleste måde, hvis man kommer til den for mig urimelige situation, at løse det problem på var ved at give de anpartslejligheder, der allerede er udstykket, en status som ejerlejligheder.

Der er også flere, som har nævnt — det var bl. a. den socialdemokratiske ordfører, som nævnede det — at køberne ikke ved,